

Z Písku po stopách Dobrého vojáka Švejka

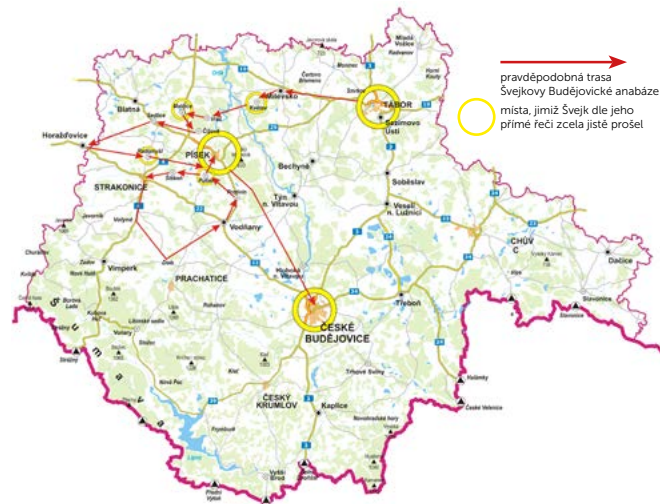
Obec Putim, ke které odsud vycházela cesta, proslula mj. příběhy z 2. dílu románu Jaroslava Haška „Osudy dobrého vojáka Švejka“. Josef Švejk se tam při svém putování ocitl dvakrát, byl zde nakonec zajat a odsud odveden na Bezirksgendarmeriekommando do Písku.

Do malebné obce Putim si z Písku můžete udělat příjemný pěší nebo cyklistický výlet, délka jedné trasy je necelých 10 km. Od Putimské brány sejdete k řece a vydáte se proti jejímu proudu po pravém břehu. Úsek pod Hradišským vrchem před ohybem Otavy slouží také jako venkovní sportoviště s řadou cvičebních prvků. Dále tzv. Čertově stezce dorazíte k Zátavskému mostu, kudy na konci 2. sv. války probíhala demarkační linie. Potom se od vody na chvíli vzdálíte, obejdete chatovou osadu a pokračujete dále po Otavské cyklistické cestě. Až dorazíte k soutoku Otavy a Blanice, nebude to již daleko do obce Putim.

K vidění je zde Švejkova bronzová socha u kamenného mostku, filmová četnická stanice, kostelík s kostnicí na hřbitově, statek románového hrdiny Jana Cimbury anebo také Zvířátkov.

Zpátky do Písku pak můžete jet vlakem, na putimské nádraží dojdete kolem Podkostelního rybníka. Zdatnější turisté si mohou trasu prodloužit o 5 kilometrů, podél NPR Řežabinec pokračovat do Ražic a případně se vrátit do Písku lokálkou odsud.

TRASA ŠVEJKOVY BUDĚJOVICKÉ ANABÁZE



Turistické informační centrum

Velké náměstí 1/24, 397 01 Písek

☎ +420 602 771 596, denně 9 – 17 h

E-mail: infocentrum@pisek.eu




PÍSEK
PUTIMSKÁ
BRÁNA

www.pisek.eu



Putimská brána byla jednou ze tří bran, kterou se vcházelo do města již ve středověku. Měla vysokou hranolovou několikapatrovou věž nad průjezdem, který překlentoval cestu mezi dnešními domy U Koulí (čp. 131) a U Zlaté koule (čp. 132) v ulici Fráni Šrámka. Přes hradební příkop vedl s největší pravděpodobností padací most, ten byl ovšem v pohusitském období nahrazen nynějším. V té době vznikla i polokruhovitá bašta dochovaná dodnes před vlastní branou. Součástí opevnění brány byla také mohutná zeď, která případným útočníkům zamezovala vniknutí do parkánu. Bašta, můstek, místo před bývalou branou a dnes průchozí hradební příkop obnovený r. 2006 jsou pěknou ukázkou městského opevnění.

Na počátku 19. století, když již hradby přestaly plnit svou obrannou funkci a naopak se staly překážkou rozvíjejících se měst, zjistili Písečtí, že věž nad branou je značně poškozená. Místo opravy, která se jim zdála zbytečná a hlavně drahá, věž raději v roce 1812 zbourali. Torzo brány, resp. průjezd, však nevydrželo ani čtvrt století. Pro zchátralý stav bylo vše odstraněno v letech 1834–36 a prostor nově upraven. Dělové koule, při úpravě nalezené, zasadili naši předkové do okolních domů a ty se vlastně staly domovními znameními. Zanedlouho následovaly osudu Putimské brány i zbylé dvě: nejprve Pražská (1849) a konečně i Budějovická (1861).

Dům U Koulí, kdysi součást Putimské brány, má bohatou literární historii. V první polovině 19. století byl obydlím pokrokového profesora píseckého gymnázia Řehoře Zeithammera, zakladatele místní veřejné knihovny. Také se tu narodil jeho syn Antonín, poslanec říšského sněmu a staročeský politik. Po příchodu do Písku v domě bydlel básník Adolf Heyduk a později, ve studentském podnájmě, budoucí spisovatel Josef Holeček. Neznámějším obyvatelem domu je však básník Fráňa Šrámek, jenž zde prožil dětská a chlapecká léta (1885–94). Období zde strávené ho inspirovalo k napsání románu *Stříbrný vítr* a divadelní hry *Měsíc nad řekou*. Obě literární práce byly v první polovině padesátých let zfilmovány, část interiérů i exteriérů natáčel písecký rodák režisér Václav Krška přímo zde. Více než půl století (1960–2014) zde sídlila Základní umělecká škola Otakara Ševčíka. V nádvoří objektu se nachází pomník tohoto houslového pedagoga.



Když jsem já šel tou Putimskou branou...

Putimská brána dodnes žije v národní písni, která je velmi starého původu. Bezpochyby šlo o píseň, kterou do Písku přinesli studenti z Klatov, když přecházeli z tamního zrušeného gymnázia na nově založené písecké. Tehdy měla píseň ještě slova: „Vyšel jsem si jednou na procházku...“. Nevíme kdy a nevíme kdo dal nápěvu nová slova s místními reáliemi – ale tak se zpívá dodnes. Mezi lid ji prý rozšířil rodák z našeho kraje a málo úspěšný písecký student Mikoláš Aleš, který ji s oblibou zpíval v pražských hospůdkách.

A ony panenky, které se za studentem dívaly a volaly na něho? – Můžete je vidět na fasádě domu čp. 154 v Putimské ulici nad kamennými schody.

Když jsem já šel tou Putimskou branou, / dívaly se dvě panenky za mnou / a volaly: Študente, / ty malý premiante!

Proč, panenky, proč na mne voláte, / pročpak vy mně študovat nedáte? / Já vás nesmím milovat, / já musím študýrovat.

Osm let jsem v Písku študýroval, / žádnou pannu nikdy nemiloval, / jenom, kterou jsem potkal, / na tu jsem se pousmál.

Počkej, holka, ty se budeš soužit, / až já budu tu mši svatou sloužit / v tom píseckém kostele, / první bude za tebe.

Ministrant už svatou knihu nese / mé panence srdíčko se třese, / třese se pro falešnost. / Marš ode mne na věčnost!

